

mladistvým synem stěžovatele do školy. K přičítání nebezpečí rozsudkem zjištěného stěžovateli stačí podle jasného doslovu §§ 335, 431 tr. zák. i nedbalost nevědomá a ta je zjištěna větami rozhodovacích důvodů, že stěžovateli mohla býti nebezpečnost šrapnelu známa, poněvadž bylo po válce všeobecně v úředních vyhláškách na nebezpečnosti takových střel poukazováno, a z velice četných případů neštěstí, k nimž došlo z nebezpečné vlastnosti takových střel. Proto bylo stěžovatele uznati vinným oněmi přestupky, jejichž skutková podstata jest ve všech složkách naplněna tím, co rozsudkem zjištěno.

Čís. 4508.

Ustanovení (prvé věty) § 214 tr. zák. vztahují se i na zločince již odsouzeného, který si ještě trest neodpykal.

I pachatel hlavního činu může se dopustiti spoluviny (§ 5 tr. zák.) a nedokonaného svádění (§ 9 tr. zák.) ke zločinu nadržování zločincům podle § 214 tr. zák.

Rozh. ze dne 22. října 1932, Zm I 836/31.)

Nejvyšší soud jako soud zrušovací zamítl po ústním líčení zmateční stížnost obžalovaného do rozsudku krajského soudu v Táboře ze dne 31. července 1931, jímž byl stěžovatel uznán vinným zločinem nedokonaného svádění ke zločinu nadržování zločincům ukrýváním podle §§ 9, 214 tr. zák., mimo jiné z těchto

důvodů:

Zmateční stížnost namítá, že podřadění souzeného skutku pod ustanovení (prvé věty) § 214 tr. zák. brání skutečnost, že stěžovatel byl před skutkem právoplatně uznán vinným zločinem, ke kterému hledělo zjednávané nadržování sváděné osoby, pročež nemůže prý býti řečí o zabraňování (ztěžování) odhalení něčeho, co již odhaleno jest. Namítka má sice jakousi oporu v doslovu zákona, který mluví o zatajování pŕtahů, které by mohly vésti k objevení zločinu nebo pachatele, a doslov zákona jest patrně také příčinou, že Lamnasch—Rittler (str.162) pokládá za povážlivé, podřaditi pod § 214 tr. zák. »preparování důkazu reviny« za účelem obnovy trestního řízení, skončeného právoplatným rozsudkem. Leč úzký výklad zákona stížností uplatňovaný nevyhovoval by smyslu a účelu dotčeného ustanovení. Zločincem není jen pachatel dosud nesouzený, nýbrž — což má důležitý význam pro souzený případ — i pachatel (srovnej § 225 tr. zák.), jenž byl uznán vinným, avšak nevytrpěl dosud trest mu uložený. Nelze za to míti, že zákonodárce chtěl sice potrestati nadržování pachateli, jenž má teprve býti usvědčen, avšak ponechati beztrestným nadržování pachateli, jehož vina jest již rozsudkem zjištěna. Zájem státu na stíhání a na potrestání pravého pachatele je zajisté stejný před tím, než vůbec byl odhalen, a pak, když se koná vyšetřování k jeho usvědčení, jakož i potom, když byl odsouzen a hrozí nebezpečí, že bude výkon trestu nadržováním zmařen. Tresce-li se na-

držování k útěku podle § 217 tr. zák., nelze seznati, proč by neměla býti trestnou i snaha, zmařiti tento výkon vůbec odstraněním jeho předpokladů, t. j. odsuzujícího rozsudku. Proto jest chrániti ustanovením § 214 tr. zák. konání spravedlnosti (trestní soudnictví) proti rušivým zásahům povahy tam naznačené v kterémkoliv úseku trestního řízení, tedy zajisté i tehdy, když se trest vykonává. I rozhodnutí bývalého vídeňského zrušovacího soudu čís. 4167 úř. sb. (srovnej i rozhodnutí čís. 1114, 1579, 4163 téže sbírky) dospěl již k zásadě, že se ustanovení (prvé věty) § 214 tr. zák. vztahují i na zločince již odsouzeného, který si trest ještě neodpykal. Pro správnost tohoto názoru lze nalézt oporu i v nauce (viz Finger: Strafrecht I. 559). Podřadění souzeného skutku pod ustanovení § 214 tr. zák. nepřekáželo tedy, že stěžovatel byl už právoplatně uznán vinným zločinem, k němuž hledělo nadržování jím zjednávané, a trest za zločin ten mu uložený v době souzeného skutku odpykával.

V druhé námitce, že nadržování předpokládá různost osob nadřovatele a zločince, jemuž se nadřuje, kdežto stěžovatel spáchal sám zločin, k němuž souzená činnost hledí, si stížnost patrně neuvědomila, že souzeným skutkem není nadřování, nýbrž svádění k nadřování, že se stěžovateli nedává za vinu, že sám zatajoval, nýbrž že působil na jinou osobu, by zatajovala pŕtahy stěžovatelova zločinu. Uvědomila-li si však stížnost tuto podstatu souzeného skutku a danou jí různost osob nadřovatele a zločince, jemuž mělo býti nadřováno, stačí k vyvrácení námitky poukaz na rozhodnutí čís. 2312 sb. n. s., v němž po zevrubném rozboru otázky, o kterou jde, vyslovena zásada, že i pachatel hlavního činu může se dopustiti spoluviny (§ 5 tr. zák.) a nedokonaného svádění (§ 9 tr. zák.) ke zločinu nadřování zločincům podle § 214 tr. zák.

Čís. 4509.

Učitel (učitelka) obecné školy jest veřejným úředníkem po rozumu §§ 101 odst. 2, 153 tr. zák. i osobou jmenovanou v § 68 tr. zák.

Ochranu požívá i na chodbě školy, kam vyšel, by napomenul rušitele vyučování ke klidu, nebo utekl, by ušel útoku pachatelovu ve třídě.

(Rozh. ze dne 22. října 1932, Zm I 1019/31.)

Nejvyšší soud jako soud zrušovací zamítl po ústním líčení zmateční stížnost obžalované do rozsudku krajského soudu trestního v Praze ze dne 22. října 1932, jímž byla stěžovatelka uznána vinnou zločinem těžkého uškození na těle podle § 153 tr. zák., zločinem podvodu podle §§ 197, 199 a) tr. zák. a přestupkem proti veřejným zařízením a opatřením podle § 312 tr. zák., mimo jiné z těchto

d ů v o d ů:

Po právní stránce namítá stížnost, že (učitelé) učitelky nejsou veřejnými úředníky ve smyslu § 68 tr. zák., nemajíce žádné, ať přímé nebo nepřímé (přenesené) pravomoci vrchnostenské. Pokud jde o zločin těžkého uškození na těle, jest námitka pochybena již proto, že ustanovení